

повреде, немогуће постићи сврху поступања. По пријему притужбе Повереник утврђује чињенично стање увидом у документа и узимањем изјаве од подносиоца притужбе, лица против којег је притужба поднета, као и од других лица.

Лице против кога је притужба поднета може се изјаснити о наводима притужбе у року од 15 дана од дана њеног пријема. Повереник затим, предлаже поступак мирења, у складу са законом којим се уређује поступак медијације, пре предузимања других радњи у поступку.

По спроведеном поступку, Повереник даје мишљење о томе да ли је дошло до повреде одредаба овог закона и у року од 90 дана од дана подношења притужбе, и о томе обавештава подносиоца и лице против кога је притужба поднета. Уз мишљење, Повереник препоручује лицу против кога је поднета притужба начин отклањања повреде права. Лице коме је препорука упућена дужно је да поступи по препоруци и отклони повреду права у року од 30 дана од дана пријема препоруке, као и да о томе обавести Повереника.

Ако лице коме је препорука упућена не поступи по препоруци, односно не отклони повреду права, Повереник му изриче опомену. Ако ни после изрицања опомене, такво лице у року од 30 дана од дана изрицања опомене то не учини, Повереник ће извести јавност.

4.3.2. Судски поступак.

Закон о заштити од дискриминације уводи посебна правила парничног поступка за заштиту од дискриминације. Свако ко сматра да је повређен дискриминаторским поступањем има право да поднесе тужбу суду. Тужбом се може тражити: забрана извршења радње од које прети дискриминација, забрана даљег вршења радње дискриминације, односно забрана понављања радње дискриминације, утврђивање да је тужени дискриминаторски поступао према тужиоцу или другоме, извршење радње ради уклањања последица дискриминаторског поступања, накнада материјалне и нематеријалне штете; објављивање пресуде донете поводом неке од тужби из овог закона. Тужилац може захтевати да суд привременом мером спречи дискриминаторско поступање ради отклањања опасности од насиља или веће ненадокнадиве штете. Законом је предвиђено да терет доказивања да није било дискриминације лежи на туженом, што је изузетак од општег правила да терет доказивања лежи на тужиоцу. Изузетак од општих начела парнице је и у томе да ако суд утврди да је извршена радња непосредне дискриминације или је то међу странкама неспорно, тужени се не може ослободити одговорности доказивањем да није крив. За разлику од грађанских тужби, тужилац у овом поступку може бити и Повереник за заштиту равноправности и организација која се бави заштитом људских права, па они не морају доказивати правни интерес да би покренули судски поступак.

5. Политика једнаких могућности.

5.1. Појам политике једнаких могућности и дискриминације засноване на полу.

Политика једнаких могућности је правно и институционално стварање друштвеног окружења у којима не постоји разлика између жена и мушкараца у учествовању у свим битним друштвеним процесима. То значи, с једне стране, постојање правних норми које забрањују разлику (одредбе Закона о раду којим се забрањује дискриминација), постојање правних норми које намећу неку обавезу (Закон о избору народних посланика – обавеза да на листи кандидата за народне посланике буде 30% мање заступљеног пола) или постојање правних норми које путем давања одређених права једном полу осигуравају постојање равноправности (посебна радна права жена у вези трудничког и породилског одсуства). С друге стране, пуко постојање правних норми није довољно да би се осигурала политика једнаких могућности. Држава мора и институционалним путем, образовањем нових или реорганизацијом постојећих институција створити и механизам како би се правне норме које гарантују равноправност заиста и примењивале.

Дискриминација као општи појам представља свако неоправдано прављење разлике